

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 45.

Ottende Session.

17de Møde.

Fredagen den 19de Decbr.

(Forts.)

Regering (fortsat): Det er meget sjældent, at de, som boe paa Loftkamre, kommer til at savne den fornødne Luft, selv i smaa Rum, saa man kan roligt lade dem faae deres Luft gennem Trækuller; det behøver ikke at drive dem ud af de affondrede Leiligheder; men hvad de derimod meget ofte savne, det er, dersom Rummet er for stort, at kunne skaffe sig Varme, og man vil komme til at finde, at Flere i den fattige Klasse lide under Kulden og døe af den Glendighed, som Kulden medfører, end af Savn paa frisk Luft; de lide mere af Savn paa Bedækning end af Overmaal af Bedækning. Det er derfor et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om den Lov, hvorpaa man søger at staae ind ved Hjælp af denne Lov, er den rigtigste; idetmindste forekommer det mig saaledes. Man maa vel lægge Mærke til, at det viser sig i vor Tid overmaade stærkt, at man troer at klare Samsundets Ulemper fra sig ved alle Arter af philanthropiske Forsøg; man troer paa en Maade at glatte en Hud hen over Saarene, men Saarene og Bylberne ere der tilbage. Vi maae ikke ved denne Lov, hvis hele Anlæg jeg forøvrigt slet ikke skal forsøge, fordi jeg troer, at en Exception af en saadan Skat maaskee er unaturlig og i mange Tilfælde urimelig, bilde os ind at gjøre Noget, hvorved det Formaal naaes, man her synes at tilsigte; man skaffer maaskee den simpleste, ligeligste og rigtigste Beskatning tilveie, men man gjør ikke de Fattige Gavn for 2 Skilling; det

er en Chimaire. Man gjør de Fattige Gavn ved at skaffe dem til at faae Agtelse for sig selv ogsaa som Borgere i Staten; men det naaer man kun derved, at man tilveiebringer en gennemgribende Forandring i vort hele Fattiglovgivningsystem, hvorved det kommer til ikke at blive en nødvendig Betingelse for at nyde Agtelse, at have mange Indtægter, og ikke en afgjort Skam, som fremfalder Tilfældefattelse, at være fattig; hvorved man ikke kommer til at parre sammen den ulykkelige Fattige, og den, som er bleven fattig ved Forbrydelse. Det er det, man maa rette, det er det, man maa komme hen til, og vi maae fortrinnsviis komme hen dertil, at vi ikke her i Salen høre, at det er et Fortrin, at have Meget, og en Nødværdigelse, at have Lidet. Have vi først gjort dette Skridt, saa retter Resten sig af sig selv.

Indenrigsministeren: Jeg troer at kunne indskrænke mig til den ene Bemærkning, at Spørgsmaalet væsentligt er det, om den Undtagelse fra de almindelige Skatteregler, som findes i Forordningen af 1ste October 1802, rammer Hensigten; men, naar det maa erkendes; at den langt fra at gavne, tværtimod skader, saa troer jeg, at Sagen stilles paa sit rette Standpunkt, naar man ophæver denne Bestemmelse. Det var netop Noget, som ogsaa den ærede Rigsdagsmand, der nys havde Ordet, antydede, at det var tilstrækkeligt til at retfærdiggjøre Lovforslaget, at Undtagelsen i Forordningen af 1ste October 1802 netop virker imod sin egen Hensigt, saaledes at den, som den ærede kjøbenhavnske Rigsdagsmand nylig har oplyst, netop opelster og fremavler slette Boliger. Denne Bestemmelses